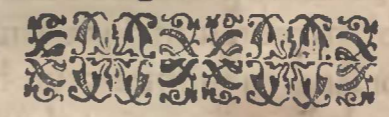

C A P M E N
DE LAPSV ET
REPARATIO
NE ADÆ

AMPLISSIMO SE
NATVI REIPVBLICÆ CASLA
VIENSIS, ET NOTARIIS
ejusdem Reipub. industrijs
adscriptum

à
Ioanne Hubecio Caslavino Collegii
Reginz alumno.

LECTORI.

Corpore mens potior, vestitu ut corpus habetur :
Sic ratio, quam artis, major habenda DEI est.
Laud utriq; suavit : meditatur at ordine tempus :
Partus honos homini est tempore parva salus.
Ergo qui huic opere vel fraude vel arte resistat
Si tempus re, rem tempore fini habet ?
Lapsus sub causâ redolens, sub sine salutem :
Nec sine dispendio verbaq; resq; cadunt.
Quicquid at est, iudex, ut res ita pondera rerum
Iudices, extracto pondere, certus erit.

Iohan: Math: Zeketavinus.

CAMPANVS HVBE
CIO SVO.

Ante tuo tripolin memorasti carmine PRAGAM,
HVBE CI, doctum nate sonare melos:
Aspera primævi tibi nunc dicuntur Adami
Fata, quis huc illinc crederet esse viam?
Causa subest: homini lapsam qui restituit rem,
Hac satus est olim virgine matre die:
Hac sua jure tibi memorantur dona, tuusq;
IANE, labor laudem cur mereatur, habet.
Perge Maroneo deducere carmina plectro,
Perge sacris, vates, neetere sacra modis.
Sic tibi dent superi, quos tu cœlestibus, annos,
Lectoriq; tuus lectus ametur ADAM.

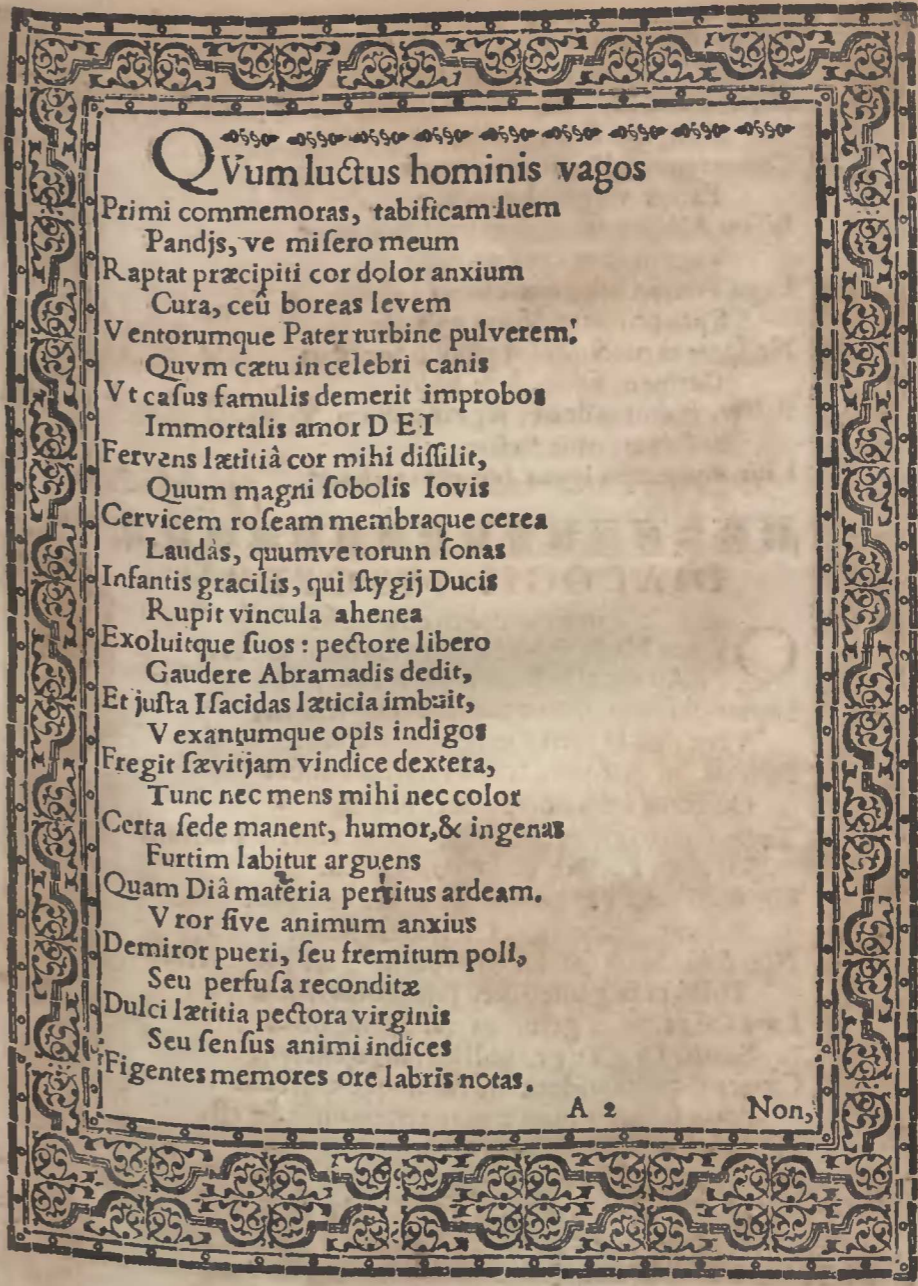
1997 KK 69
AKC. 16. 21

QVum luctus hominis vagos

Primi commemoras, tabificam luem
Pandjs, ve misero meum
Raptat præcipiti cor dolor anxium
Cura, ceu boreas levem
Ventorumque Pater turbine pulverem!
Qvum cætu in celebri canis
Vt casus famulis demerit improbos
Immortalis amor DEI
Fervens lætitiâ cor mihi dissilit,
Qvum magni sobolis Iovis
Cervicem roseam membraque cerea
Laudas, quumve torun sonas
Infantis gracilis, qui stygij Ducis
Rupit vincula ahenea
Exoluitque suos: pectore libero
Gaudere Abramadis dedit,
Et justa Ifacidas læticia imbat,
Vexantumque opis indigos
Fregit sævitjam vindice dextera,
Tunc nec mens mihi nec color
Certa sede manent, humor, & ingenas
Furtim labitur arguens
Qvam Diâ materia peritus ardeam.
Vror sive animum anxius
Demirror pueri, seu fremitum poli,
Seu perfusa reconditz
Dulci lætitia pectora virginis
Seu sensus animi indices
Figentes memores ore labris notas.

A 2

Non,

Non, me si satis audias
Crantorem melius dicere dixeris
Partus virgeneos, neque
Ipsam Melpomenen, cui liquidam patet
Vocem cum cythara dedit,
Ergo Pierio Castavium choro
Spes portusque fave, tuis
Ne spernas meditantem pium honoribus
Carmen, sidera dum polus
Pascet, gramina donec juga montium
Et sylvas coma vestiet
Laus, nomenq; vicens semper erit tuum.

I. S. C.

DIALOGISMVS OPERIS

dedicationem continens.

Quo te Musa pedes? quas te via ducit in oras?
An nocet in Domini delituisse sinu?
Sæpius obscuris iuvat occultasse sub umbris,
Vive tibi, & patriæ te iuuet esse domi.
Falleris, an quisquam tutores nactus amicos
Occultus cæca nocte latere potest?
Tecta saluto igitur, quondam quibus ætheris haustum
Libabas, hoc me tuta recondo sinu,
Hic mihi tutus erit portus, statioque benigna.
Ecquis erit tandem qui neget ista mihi?
Non mihi Mars canitur quo sparsa sanguine tellus
Phlegra Giganteo, nec salebrotus Athos
Lata sed ad cunas geminos qui dicitur ortus
Sortiri INFANTIS pollice tango chelyn,
Cætera si querant, dum me factumque videbunt
Forte sciant tantum hæc me meminisse sat est.

Interea, quod abesse puto, felicior annus
Prodeat exorients ore priore canam,
At jam Castaviæ latus inviso recessus
Ut feram honoratis scripta legenda viris.

Sacra, virūq; cano: cæli qui primus ab oris

Egrediens, tandem fato terræ aspera venit
Littora, multum ille & terris jactatus & Orco
Vi superum, summi memorem Genitoris ob iram
Multa quoque & Solymis passus dum conderet aras
Inferretque sacros ritus, & iussa PARENTIS.

Musa mihi causas memora, quo crimine læsus?
Quidve dolens Divum Genitor tot voluere casus
Insignem pietate virum tot adire labores
Impulerit? tantæne animis cœlestibus iræ?

Vrbs antiqua fuit multos dominata per annos
Euphrata, quam V etæri Bethlam cognomine dicunt,
Magnus ubi quondam lucis primordia Vates
Hauferat, & superis animam benè reddidit oris.
Dives opum & populi, studiisque asperrima cœli,
Iuppiter hanc fertur terris magis omnibus unam
Posthabitis coluisse aliis, hic illius aræ
Hic cultus fuit, hanc urbem post omnibus oris
Prætulit, & magno parvam insignivit honore,
Illius hæc NATVS nostros mutatus in artus
Prodiit æthereas de Virgine natus in auras.

Atque ego si prima repetens ab origine pergam,
Virgineique vacet partus evoluerè causas,
Horribilesque Patris primævi exponere casus,
(Quamquam animus meminisse horret) durosq; labores
bis geniti Regis tenui comprehendere versu:

Ante diem clauso componet vesper Olympo
Præfeti Legum, sunt longa exordia, longæ
Ambages, sed summa sequat fastigia rerum.

Iam pater omnipotens rerum qui flectit habenas
Terrasque tractusque maris, cœlumq; profundum
Et rerum varias facies, genus omne volantium,
Pinnatasque fovet vasto quas æquore pontus
Et ~~pecudum~~ pecudum turmas produxit semine nullo:
Talia pacato sub pectore dicta volutat:
Ecquid adhuc terræ gentium sub imagine nostra
Fingimus? æternum felix qui vinceret ævum.
Servitioque premat pecudesque ferasq; furentes.
Nec mora, corripuit glebam, frangitque premendo
Et subito nova forma viri (quis crederet?) altos
Erigit ad cœlum vultus, discitque vocare
In sua vota DEOS, ipsisque simillimus esse.
Cui genitor ductum terræ de nomine nomen
Imposuit, (fati tunc haud ignarus) Adami
Illius aspectu monstra obstupescere marina
Et caudis pecudes blandiri, & voce volucres
Cernere erat cassas, nam clara in luce resulsi.
Os humerosque DEO similis, cuiq; ipse decoram
Cæsariem rerum Genitor, lumenque Inventæ
Purpureum, & lætos oculis afflavit honores.
Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum, Partusve lapis circumdatur auro.
Cervicem ingreditur sublimis apertus honestam.
Membra nitent, nitet oris honos, it corpore toto
Divinum decus, & multo splendore coruscat,
Qualis gemma micat fulvum quæ dividit aurum,
Inclusum buxo, aut Oricia Terebyntho
Lucet ebur: molli & subnectit circulus auro:

Mox leo quadrupedum princeps sua nomina, cervus
Deinde pedum melior motu, & prævertere doctus.
Molestitate leves auras, quem & quæque morantur
Murmura sæcundus lepus, & qui vulnere frendet
Versus ab accepto, Sonipes, firmæque capellæ
Et quem tarda ferunt vestigia tardus a fellus
Sortitur, sequiturque lubens, & tentat herilem
Dum rotat in gyrum caudam; blandisque salutat
Principis æthereas nuper sub luminis auras
Motibus educti mentem, atque hoc lætus alumno
Expleri mentem nequit ardescitque tuendo.

Iamque suis totus constabat partibus Adam
Imperioque habilis, plenis cui legibus orbis
Subjiciendus erat, sed ne Pater optimus illum
Qui mare, qui terras & cœli sustinet orbis
Imperij sineret frænum tot millibus vnum
Injicere, (& partes nequit vnus tendere in omnes):
Addidit huic comitem, ut paribus vestigia curis
Virgo viri premeret, regnique in parte locata
Ingentes magnum sub leges mitteret orbem
Vix viri arbitrio, & quicquid decernat, id ipsa
Impigra (sæpe moræ perdunt) sequeretur amica.
Interea Iuvenem fessum sopor altus habebat
Cum Genitor rerum haud improvidus omnia tentat.
Atque animum prudens in partes dividit omnes
Materiem quærens, avulsam ex ossibus vnam
Arripuit tandem Plastes cum nata repente
Os humerosque gerens, & lumina blanda lacertosque
Emicuit, subito pulchra sub imagine Divum
Virgo novum genus, & socio solamen amico
Ipse parens, EVAM structuræ, nomine dicit.
Ille citus somno se liberat, hæret in ore

Vox operæ ignari stupefactus imagine rerum
Quid faciat dubitat, nec quo se vertere cernit
Audeat, ut quondam tonitru cum raptâ corusco
Aut velut immisis urbs cum ruit hostibus omnis
Vulcanoque furente ignes, flammæque citatæ
Culmina perque hominum volvuntur perque Deorum,
Tunc stupet attonitus civis, stupet incola rerum
Ignarus, donec subito orta pericula cernat
Amisamque vocet mentem: sic se ille ferebat
Attonitus, raptam donec formidine mentem
Occupet, & laxis laterum compagibus ossam
Excisam inveniât, lux tandem reddita menti est,
Namque acies postquam per singula voluit Adamus
Virgo novam ostentans faciem, formæque decorem
Prodit, & in socium castè prolapsa ruebat,
Mentem animumque DEO similis, coma vertice ab alta
In nodum collecta pedes defluxit ad imos,
Divûm mentis opus, collucent corporis artus,
Intemerata nitent divinæ virginis ora,
Argumentum ingens operis sic luce refulget:
Oceanus qualis perfusus lucifer unda
Quem Venus ante alios Astorum diligit ignes
Extulit os sacrum cœlo, tenebrasque fugavit.
Quam simul ac oculis hausit, sic ora resolvit:
Nimirum orta est tu nostris ex ossibus vna
Huc ades, inque sinus nova Nympha relabere nostros.
Imperii cape fræna mei, mecum utere donis
Quæ posuit tandem Divûm pater, atque hominum rex.
Sic ait, & donis & tantâ lætis alumna
Expleri nequit atque oculos per singula voluit.
Miraturque interque manus & brachia versat,
Nunc flavos crines nunc membra decora juventæ

Purpureos vultus, & gratum frontis honorem
Fulgentesque genas, qualis cum cærulea nubes
Solis in ardescit radijs longeque refulget.

Interea GENITOR spirantes floribus hortos
Elysijsque sinus, & amœna vireta parabat
Quæ colerent, caperentque olim solamina vitæ.
Quæis genus omne avium inclusit, quæis flumina factis
Condiderat fossis, immunem à funere vitam
Imperiumque dedit sine fine, ducesque vocavit
Qui mare qui terras omni ditioe tenerent.

Arbor erat posita in medio, in penetralibus altis
Sacra comam, totos vmbra complexa penates
Imperijs cunctos Divûm servanda per annos.
Quam neque fas telis, nec ferro excindere, flammis
Nec positis exurere erat, vel tempore fructus,
Carpere maturo, nimirum ex omnibus vna
Magne Deûm ante alias Genitor tibi sola dicata est.
Ergo ubi disposuit varios longo ordine ramos
Herbarumque genus, tum sponte virescere iussit
Gramina, tellurem magnos producere acervos
Frugis inexpertam rastris, aut vomere adunco
Talibus usus ait: tanto haud indigna decore
Progenies cœli quondam ventura sub axem.
Hæc cape dona mei monumentum & pignus amoris,
Vt tere muneribus nullum quæ finiet ævum,
Quasque meæ fecere manus, tibi tendere dextras
Cogantur famulas pecudes, & iussa facestant.
Hæc vobis propriæ sedes, has Iuppiter ipse
Svadet, & æternam promittit ducere vitam.
Nec tibi frigeant effetæ in corpore vires,
Ast juvenile decus juvenili in corpore vobis

B

Semper

Semper erunt, nunquam fatali funere metfos
Accipiet tellus, nec me sententia vertit.
Nostra tamen ne iussa abeant male sparsa per auras.
Ingredere hos nemorum lucos, saltusque superbos
Arboribus, per te genus onne errumpat in auras
AEtheris, & numero cœli ignea sydera vincat.
Hæc loca non tauri spirantes naribus ignem
Invertere, virum & nunquam seges horruit hostis.
Hic ver assiduum, atque alienis mensibus æstas.
Bis gravidæ fruges, bis pomis utilis arbos.
Et rapidi tygres absunt, & sæva leonum
Semina, nec miseros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immensos orbis per humum, neque tanto
Squameus in spiram tractu se colligit angvis.
Præterea hæc repetens iterumque iterumque monebo.

Est ARBOR medio quædam mea consita luco
Quæ fortis late ramos, & brachia tendens
Huc illuc media ipsa ingentem sustinet umbram.
Hanc fuge, ne sacram submota excinde favilla,
Aut ferro temerare animum subeat, neque fructus
Vellere, non fas est aliena ex arbore germen
Fædatum arripere, ut proprios referatur in usus.
Nec tibi tam prudens aliquis per svadeat autor.
Mox varix illudent pestes, tibi futilis autor
Imponet, varia invisus sub imagine rerum.
Tu nê cæde illi sed contra audentior ito.
Si mea dicta negas duras demittere in aures:
Omnia pulsa retro vertique regique videbis.
Et labor & duri premet inclementia fati
At dictis maneat, & nil temerarius aude.
Hæc meminisse sat est, at nil mortalia terrent
Pectora, projectæ nostro de pectore voces.

Fata obstant, errorque viri malus obstruit aures
Dixerat hæc Genitor, factoque hic sine quievit
Et placidum omnipotens cœlo caput abdidit alto.
Ast illimemores dictorum hæc luce Tonantis
Ad patrios tendunt gressu haud remora penates.
Impigri, & tantis læti successibus, horti
Undique contemplantur opes, nunc brachia frondis
Mirantur, gemina atque quater fluvij ostia Pisi,
Mirantur Divum ramos & non sua poma.
Poma manu attractanda minus, nam nuncia lethi
Læsa forent, turpisque famis, tremulæque senectæ.
Vix tamen abstinent sacro de robore fronde
Pendente, ast illam absentem prænsatque videtque,
Mirantur quoque mæsta tuum scelus Attica pellex
Deflentem, & justis te vindicis ora petentem.
Hinc ubi digressi lumenque obscura vicissim
Luna premit, suadentque cadentia sydera somnum.
Alter in alterius castis amplexibus hæret.
Mutuaque adnixo (quid dulcius) oscula figunt
Concordes vultu, QUID TANTO lethifer Adam
Successu te tollis ovans, multumque superbis?
Quid sis quid fueris, mox altera proferet hora.
OMNÈ adeo fragile est standi mora libera nulla.
Dum loquimur certi fati imminet alta ruina.
Dum studia exequimur sortis, mors horrida tristes
Vellicat à tergo, & cæco res turbine ver fat.
Res incerta quibus certam fert hora ruinam.
Ac veluti brumâ Maius cum fervidus æstas
Reddit opes veris, flores & gramina surgunt
Et pulcrum extantat faciem herbæ prodiga fellus
At vix Oceani Phœbus lavat æquore currum

Lubrica cum pereunt subito rapida ocuis vnda,
 Talis vita hominum: sed nos ad cæpta feramur.
 Iamque rubescebat radijs mare, & æthere ab alto
 Aurora in roseis fulgebat lutea bigis
 Cum GENITRIS opes quarum data plena potestas
 Adamo, Sociæque thori, formosus omne
 Pingebant nemus, & florum sua prodiga tellus
 Lilia fundebat nullo suadente sub auras:
 Cum simul æthereis excussus nuper ab oris
 Lubrica sublato convoluens pectore terga
 Improbus infernis sese extulit angvis ab antris,
 Fraudibus exultans, & luce coruscus aëna.
 Tristius haud illo monstrum, nec sævior ulla
 Pestis, & ira Deum stygiis sese extulit vndis.
 Cui bella, infidix, cui noxia crimina cordi,
 Odit & ipse pater Rex Divum, odere superni
 Cœlicolæ monstrum tot sese vertit in ora,
 Tam sævæ facies, tot pullulat insuper audax
 Fraudibus, atque odiis. Dij talem avertite pestem
 Et placidi servate pios. Quæ fata Parenti?
 Et natis natorum & qui nascentur ab illis
 Intendet serpens scelerum ex hortatur & autor?
 Namque vbi se stygiis fallax erupit ab oris
 Continuo saltus, & amica habitacula lucos
 Omnia transformans sese in miracula rerum
 Ibat, & in sacra confederat arbore pestis.
 Adglomerant male suada fames, & turpis egestas,
 Pallentesque ruunt morbi, tristisque senectus,
 Terribiles visu formæ, lethumque laborque,
 Luctus, & vltices curæ, metus, & fera belli
 Crimina, sunt comites letho sopor, & mala mentis
 Gaudia, & Evmenidum turmæ, & discordia demens.

Vi pereum crinem vittis innexa cruentis.
 Multaque præterea variarum monstra ferarum:
 Quas Erebi è latebris fatalis traxerat angvis,
 Et multo nebulæ circum vndique fudit amictu:
 Nectere ne quis eum fraudes præsentiat vllas.
 Dij prohibete nefas, Dij talem avertite pestem.
 Et placidi servate pios, jamque igneus orbem
 Sol medius cœli ascendit, cum gratior herba
 Est pecori, arescunt multo cum gramina ab æstu,
 Cum prior ELYSIOS campos, sacrosque penates
 Fæmina prima mali labes (o fata) petebat,
 Nunc animus meminisse horret luctuque refugit.
 Heu mihi quid te nunc sub aperta pericula mittis?
 Fæmina? ne lucos pete fraudis nescia cæcæ
 Exitis ne pone locum, latet angvis in alta
 Arbore, quam temerare nefas, quamque ipse supernæ
 Cœlicorum Rex, dira, domus sibi vendicat vnam.
 Qui te cunque manent isto discrimine casus
 Et anos crede manent, ramos ab iste sacros
 Fædare, & cultas hac luce revisere frondes.
 Fata obstant errorque EVÆE malus obstruit aures.
 Dij prohibete nefas Dij talem avertite pestem.
 Et placidi servate pios. Iamque arva salutat
 Aurea, Virgo audax jam nos infata nepotes
 Trudit, & invisos (miserum) sub tartara mittit.
 Miraturque horti frondes, & flumina læta.
 Suspicit ante alios alieno in vobore fætus,
 His oculis demens, hic mente & pectore in hæret
 Et ni magna Deum conceptum pectore iussa
 Amoveant scelus, & jubeant abistere morsu,
 Auferat, & superos ramis de fraudat amicis.

B 3

At

At pulchra obscurus latitabat in arbore serpens,
Monstrū horrendū, in forme, ingens, cui limen adeptū
Athereum, summaque datum male reperere terra
Nec dictu facilis, nec visu affabilis ulli,
Nec mox agreditur, nec cæca fraude morantem
Occupat, at tandem fluitantem hinc inde superbus
Molliter affatur, blandoque immurmurat ore.
Felices nimium tali quos magnus honore
Iuppiter, atque sui dignatus parte locare
Impersi, totumque dedit sub legibus orbem
Exercere suis, o terque quaterque beatos.
Quos iuvat hic blandam lætos producere vitam.
Hic ver perpetuum, vobis injulā virescunt
Gramina, quin etiam (tantis quid lætius hortis)
Agminis aligeri vobis turba obstrepit ingens.
Et lucem, & seras agere inter gaudia noctes
Vos iuvat, & blandos semper committere ludos.
Nos styx atra manet, viduataque lumine testā
Turbidus & cæno vastaque voragine gurgēs
Aestuat intus, & horrificis sonat ima ruinis
Regia, & informem prorupit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favilla.
Inque alia ex alijs pænarum dira vocamur
Supplicia, & demto sine obiectare periculis
Cogimur invisum caput, & iuvat ire per imas
Umbrarum sine sole domos, pæna horrida pæna
Nos manet, & ventura premet, nam multa subinde
Terribili monitu horrificant prædicta Deorum.
At vos nulla pari vexant discrimina sorte
Vnum illud tibi virgo potens, præque omnibus vnum
Eva deest, mihi siqua fides, prudentia vati
Si qua novo est, veris animum si Numina complent:

Nam quæ dira negant pendentes Arbore sacras
Fata comas, aut iussa Deum consumere morfu?
Attrectare nefas tandem quis futilis Autor
Suaferit hoc factus, quis vos malus abstulit error?
O miseros, rerum vobis pars altera adempta est.
Tolle moras, sacras fatali ex arbore frondes
Ne dubita temerare manu, nec dicta morentur
Te superum, vestris hos rebus defuit vnum.
Dixerat hæc, pressoque ferox obmutuit ore.
Illa sub hæc quis te confidentissime nostras
Iussit adire domos? quæ tanta audacia menti?
Mene Deum ramos lædare, & lædere factus
Sponte jubes audax, mene huic confidere monstro
Consortemque thori credam? pellacius isto
Vate quid? ut cæcas ficto sub pectore fraudes
Nectit, & hoc blandus tentet fraudare decore?
Quid petit infelix? non est nos fallere cuiquam
Et jam desine velle, Deum præcepta secuti
Has veneramur opes superum, discerpere morfu
Copta nulla data est, nescis ah perditæ nescis
Hoc scelus, & culpam hanc natorum morte piandam.
Tunc sic orsa loqui fatalis ab arbore pestis:
Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures.
Vana superstitio vos tanto in munere rerum
Hoc subijse jugum, quibus ulli imponere leges
Fas erat, aut aliquo constrictos jure teneri.
Qui vos casus agit? quæ deinde pericula rerum.
Servitij rerum Dominos expendere damna?
Heu mihi quo miseros recto ignorantia duxit
Tramite? pro quantum male provida pectora cæcæ
Noctis habent, causasque boni tentare latentes
Non valeant? quæ tanta hominum dementia menti est?

Quod te per superos per conscia numina veri,
Per (si quæ est quæ restat adhuc vati mihi virgo
Intemerata fides) oro ne nostra recuses
Dicta sequi. Si prima sacros decerpere fatus
Admonitis tentare horres iussisque Deorum?
Autor ego audendi sacrata resolvere jura.
Me sequere & pulcra te in liberate reponam.
Sic ait, & dicto citius quod lege tenetur
Abripit, & fædat, turpique recondit in alvo
Vipereum inspirans animum, tandem ipse revulsam
Partem offert audax, hortaturque improbus vltro
Impavida ore vorat, det poma negata marito.

Quid faciat nunc iussa patris prædictaque torrent
Fata, comæ riguere metu, vox faucibus hæsit.

Dij prohibete nefas, Dij talem avertite pestem
Et placidi servate pios, minus apta suo mens
Officio, tremulæque manus, vix munera Pestis
Rapta manu invisæ cælo & mortalibus ægris
Sustinuisse valent, vultusque repente sub imam
Ramus humum cecidit nulli violabile lignum.
Nunc huc ingentes curas nunc dividit illuc
In partesque rapit varias perque omnia versat.
Arripuit tandem temeraria, fertque marito
Poma suo, ille avidus rapit, & crudelis in alvum
Ingerit, & dapibus demens epulatur opimis.

Extemplo subit chari genitoris imago
Fallacem vatem dirum execraatur & ausum,
In felix ADAM nunc te fata impia tangunt.

Ast illi diversa metu per gramina passim
Diffugiunt, sylvasque & sicubi concava furtim
Saxa petunt, tædet cæli convexa tueri,
Tum jubet error iners velari pectora fronde.

Postera jam summos spargebat lumine montes
Orta dies, cum primum alto se gurgite tollunt
Solis equi: lucemque elatis naribus efflant.
Et pater omnipotens alto prospexit Olympo
Despiciens mare velivolum, terrasque jacentes
Littoraque, & rerum formas, sic vertice cæli
Constitit, & læsis defixit lumina ramis
Agmina sparsa videt nullo custode vagari.
EVAM ad se SOCIVMq; vocat dehinc talia fatur:
Tanta ne vos generis tenuit fiducia vestri
Arboris ut liceat nostro sine Numine fatus
Dictorum immemores crudeli absumere morsu?
Quos ego, sed tantos præstat componere motus
Post mihi non simili pænâ commissa luetis
Maturate fugam, totoque absistite luco.

At tu quæ non dum Lucinæ experta labores
Eva graves, nec adhuc te aliquo discrimine casus
Egerat, ah quoties partu dabis improba prolem
Ibis in extremos, & aperta pericla, dolores.

Te quôq; digna manent tantarum immissa malorum
Exitia, æthereos licuit cui carpere fructus,
Quæ tibi sponte dabat cui summa potentia fragum
Diva eadem farris tibi sponte negabit acervos.
Blanda nec excipiet vos indulgentia cæli.
Exercebis humum rastris, & vomere curvo
Infelix, sterilem donec fesso ossaque & artus
Perfundet toto proruptus corpore sudor.
Hinc te ferte citi, quæ vos à stirpe parentum
Prima tulit tellus, eadem vos auferet vltro.

Tu quoque qui miseris pestem meditatus acerbam es
Improbe, dira lues, neque me sententia vertit

C

Supplicia,

Supplicia, & p̄nam hanc æterna morte piabis
Nam neque tollere humo caput, aut convexa tueri
Aetheris, aut poteris tenues ~~se~~ ferre sub auras.
Dexerat, & Nemorum saltus duro obice firmat
Et procul ex oculis evanuit aere sepnus.

Mox variæ errumpunt pestes, ruit aspera Erynnis
Cui multi informes surgunt pro crine colubri,
Et Furæ, & malefvada fames, & turpis egestas,
Livor, & ambitio, atque annis effeta senectus,
Auri sacra fames, fraus impia, crimina Martis,
Et vetitæ flammæ, & fratrum discordia demens
Qua data porta ruunt, contactuque omnia fadant.

Ille autem tenera velatus corpora fronde
Migrat inops, paribus sequitur vestigia curis
Iuncta COMES lateri, dicuntque novissima verba
Inviti, & dirum scelus execrantur, & ausus.

Tum vero ingentem gemitum dat pectore ab imo
Tristis Adam, tremulo rupitque has pectore voces:
Mene igitur tantis exceptum casibus HEROS
Abjicis? & tanto, p̄narum mole fatigas
Pro scelere? & caput hoc damnatum ad Tartara mittis?
Ah ubi nunc concessit honor? quo pulsa recessit
Gratia? munera, quo & Divum clementia cædunt?
O crudele nefas, quis memè in pristina reddet
Gaudia? quisve iterum Divum me in regna reponet
Perdita? quis raptos tandem mihi reddet honores?
Legibus anne iterum paribus me in fœdera sacra
Mittere nunc licet? atque novam reparare salutem?
Heu quæ nunc tellus miserum, quæ me æquora possunt
Accipere? aut quid jam misero mihi denique restat?
Cui neque apud superos quisquam locus, in super ipsi
Ob scelus infenti p̄nas cum sanguine poscent,

Prændite me si qua est pietas, in me omnia saxa
Conjicite o montes, me facta absumite strage.

At tu magne parens cuius mihi dicta manebant
Irrita, (quid melius quaram?) misere, tuoque
Invisum hoc detrude caput sub tartara telo
Quando aliter nequeo crudelem abrumperè vitam.
Iamque aderit subito canis hirsuta capillis
Mille trahens spreto damna intolerenda senectus,
Fata minabuntur tetram mihi dura ruinam.
Qui me casus habet nostros habet ille nepotes,
O me infelicem, tenues lamenta sed auræ
Omnia diserpunt & nubibus irrita donant.

Tu mihi fida veni conjux, te pectore toto
Accipio: & comitem casus amplector in omnes.
Nulla meis sine te quæretur gloria rebus.
Dixerat, & largis humectat pectora guttis,
Et studiis male fvada famis discrimina pellit.
Nec mora producto partu sub luminis auras
Innumero, sequitur quondam pars vna laborum
Eva parens Socij caput horum & causa malorum.

Panditur iaterea do.nus omnipotentis olympi,
Cosiliumque vocat Divum pater atque hominum Rex
Sydeream in sedem, terras vnde arduus omnes
Spectat, & æquoreos tractus, camposque liquentes
Confidunt tectis radiantibus, incipit ipse:

Cælicolæ nostro quoniam spes pectore fixa
Versa retrô, & captus rami infelicis amore
Fraudeque pellectus nos jam delusit Alumnus
Degener, æternos cui nos promissimus annos.
Accipite ergo animis atque hæc mea figite dicta.
Omnia quæ nostro sub vertice, quæve sub imo

Aequore nata latent, pecudum & genus omne ferarum
 Progeniemque omnem venturam in luminis auram
 Perdam, & quod superest infesto fulmine morti
 Sic placitum mittam, o vltimam non ætheris haustum.
 Exciperet Divum contemptor fæderis Adam.
 Nusquam tuta fides, nostræ sub tegmine formæ
 Excepi genitum, regni que in parte locatum
 Sublimem ante alios vexi super æthera Regem.
 Omnia sub pedibus vertique regique videbat.
 Vos vetiti rami testes, saltusque superbi
 Immisæque feræ Nemori, vos flumina testes
 Quattuor aduerso labentia flumina tractu,
 Sed cadat ante diem mediaque in humatus arena,
 At vos Cælicolæ styrypem & genus omne futurum
 Exercete odiis, hæc munera mittite nobis:
 Præterea nec amor populis nec fædera sunt.
 Iuppiter hæc paucis: illi obstupere silentes
 Conversique oculos inter se, atque ora tenebant
 Aligerum longo stantes ex ordine turmæ,
 Continuo ventis surgentibus & freta Ponti
 Incipiunt agitata tumescere, & aridus altis
 Montibus audiri fragor, & resonantia longe
 Littora misceri, & nemorum increbescere murmur,
 Et fusca involui tristis ferrugine Luna,
 Impiaque æternam timuerunt secula noctem.
 Ingemuit polus, & terræ ingemuere cavernæ.
 Nam pater omnipotens calida succensus ab ira
 Omne adeo genus in terris molemque triformem
 Perderet, & flammis gentem submitteret omnem.
 Ni P I E T A S comes, & CLEMENTIA, quæve sub imo
 Pectore fixa jacet gratum M I S E R A T I O nomen,
 Quam D E V S ante alias comitem sibi legit amicam

Fleteret, atque haustas leniret pectore flammæ
 At prior iratum scissâ sic veste parentem
 Alloquitur tristes vix ausa attollere vultus.
 Iuppiter omnipotens si nondum exosus ad omnem
 (Namque aliud quid sit quod iam implorare queamus?)
 Mortales, si quid pietas antiqua labores
 Respicit humanos, æstus da evadere cordi
 Nunc. Pater: & tenues miserum res eripe letho.
 Cernis ut informem expectet genus omne ruinam.
 Aspice & hæc manuum te quæ, monumenta tuarum
 Ad særos mittant nunquam peritura nepotes.
 Si sedet hoc animo, neque te sententia vertit
 Nulla tua genitor mansura est gloria Laudis.
 Rejice ne miseros queis pronam ad crimina mentem
 Sors dedit, & pulchræ tardos virtutis amores.
 Cæra velut rapido ferventis Solis ab æstu
 Diffluit in morem sui quem bruma coegit
 Frigore: sic illi properant non segnius omnes
 In vitia, & subitas (sic forte volente) ruinas
 Mitte iras, liceatque iterum componere fædus.
 Magne parens, laudem feret hæc tibi fama perennem.
 Hæc vbi dicta dedit, flammato pectore Virgo
 Cui neque fas violare licet, nec fallere quenquam,
 Re vacuum, ac opibus plenum sine munere munit
 Lumine cassa manet, nec donis fallitur vllis.
 IUSTICIAM à justis deducto nomine dicunt
 Improvisa, animo virgo implacabilis, æquo
 His Regi ante oculos sese cum vocibus offert
 Acta furore gravi, durisque affata priorem
 Principio dictis. Quid me alta filentia cogis
 Rumpere? & obductum verbis vulgare dolorem?
 Mortalem Adamum quæquam Divum ne subegit,

Arboris in medio frætu non parcere luco?
 Crudelem aut hostem Regi se inferre superno
 Improba? quid superos quid provida pectora turbas?
 Tum decuit meminisse ADÆ, cum flesteret orbem
 Imperio vitijs vacuus, nunc sera querelis
 Haud justis assurgis, & irrita jurgia jactas.
 Illa ego sum IVSTI moderatrix maxima VIRGO
 Quam neque pauper egens precibus, nec Dives opum vi
 Subvertit, justis justam me præbeo, & omne
 Legis opus tratinæ (ceu fas) examine penso.
 Hanc ergo causam justa æquâ pondero lance.
 Continuoque oculos Regis detorquet ad ora
 DIVE tot in cassum fusos patiæ labores?
 Et patet indignum occasum luci, atque ruinas
 Ingentes rerum, nullo perferre dolore?
 Quod lex æqua jubet molire, nec improba mentem
 GRATIA, quæve animos MISERATIO laxat iniquos
 Occupet, atque dolo fallaci imponere tentet.
 Invisum hos detrude caput sub tartara, flammis
 Hic ubi styx perfusa sonat, sic IVRA mere.
 Talibus orabat VIRGO, multique fremebant
 Cælicolæ assensu vario, ceu flamina prima
 Cum deprensa fremunt sylvis & cæca volutant
 Murmura: venturos nautis prodentia ventos.
 Altera successit summo Iove nata puella
 Tristior, & lacrimis commotum affatur obortis.
 O pater o hominum Divûnque æterna potestas,
 Quid tanto irarum ment fervida fluctuat æstu?
 Nec modus ullus erit flammis? non aspera cedent
 Supplicia? illa sacro tandem inclementia cælo est?
 Nec sperare aliquam speretis mortalibus horam
 Quæ positura modum pœnis est das? neque tantis

Casibus exceptos vitæ melioris origo
 Spesque manet? misere pater si debita posco
 Munera, ne liceat magni monumenta laboris
 In chaos antiquum tantarum in turbine rerum
 Confluere, & tantum flammis abolere decorem.
 Purpureos vetita sædarint arbore frætus
 Maius adorta nefas licet hæc, audacius ille
 Frægerit, atque dapes pomi dulcedine, ventre
 Condiderit, cæptos jam sed dimitte furores.
 Effice si precibus si quid PIETATE meremur.
 Aut aliqua miserum tandem lenire dolores
 Spe subeat, sic mœsta suo fert pectore voces.
 Atque illam tales jactantem pectore curas
 Aspiciæ, & lacrymis oculos suffusa nitentes
 Cui tribuant superi placidum MISERATIO nomen
 Ail: uitur tandem, o qui res hominumque Deûmque
 Aeternis regis imperijs & fulmine terres
 Quid tuus e vili quem munere pulveris haustus
 Passus es æthereos libare, atque ore referre
 Cælicolum vultus in te committere tantum?
 Aut alij ponere, quibus tot funera passis
 Cæli aditus, quondam promissaque munera rerum
 Tolluntur, miserumque retro spes versa recurrit?
 Certe hinc terrigenas olim volentibus annis
 Hinc fore ductores primævi à sanguine Adami
 Polliticus, Genitor quæ te sententia vertit?
 Mens tua ne in sævos ruat acta repente furqres.
 Quo tua sancta fides? quo cura antiqua tuorum?
 Consilia in melius referas, mecumque fovero
 Res hominum clemens, misere indigna tuorum
 Funera, sitque immane nefas, sitque aspera culpa,
 Sit damnatum crudele datum, quod senior ætas
 Tollere, vel nulli valeant reparare Nepotes.

At tamen humanas propius res aspice **CLEMENS**
Nam quo quisque magis pœnis se involait iniquis,
Numinis hoc magis est, lapsis succurrere rebus
Dum petit è supera, falsis erroribus arce
Auxilium, & fixam spem Divûm in Numine ponit,
Pectore si rigida sententia tetrica legis
Pressa manet, comites multum nos despicias asper.
Est rigidam quædam legem mollire voluptas.
Gratia si nulla est primis cultoribus horri
Nullus amor miseris (quod Dii prius omen in hostes)
At saltem incolumes liceat superesse Nepotes.

Tum pater omnipotens rerum cui summi potestas
Infit, eo dicente Deûm domus alta fiescit
Et tremefacta solo tellus, silet arduus æther.
Tum Zephyri posuere premit placida æquora pontus.
Ac primum ante alias Iratam hac voce salutat:
VIRGO animos depone tuos, captumque furorem.
Non ea vis superis, neque enim fas perdere quenquam.
Dum novus ætus erat subter præcordia, flammis
Promissi iratus totam cum semine gentem
Phlegæo stygias detrudere fulmine ad umbras
Sed nova jam liceat componere scædera, tandem
Mollius humanis sit fas mihi condere rebus
Ius, SCÆLVS HOC DIVVM EST INDIGNA MORTE PLANDVM.
Obstupere animi gelidusque per ima cucurrit
Membra tremor: cui fata parent quem **NUMINA** poscant.
At pater æthereus multis hortatibus actus
Hæc responsa refert, & fatis ora resolvit.

Qui mare qui terras qui cœli sustinet oibes
Et mecum omnipotens vilo sine fine sine ortu
Exiit, humanæ cuius sub Numine res sunt
Nostrum opus, at minor haud in numine, nec prior ævo

Me genitore suo est, nec quisquam est altior illo
Et me Patre suo, nec tertia **FLAMMA** minore
Maestate manet, nexu vno jungimur omnes.
FILIVS hic inquam tractus descendet in imos
Æthere delapsus telluris, & omne subibit
Mortales fuerit postquam collectus in artus
Supplicium, & culpam hanc miserorum morte piabit.
Mox tamen aërias victor redivivus in auras
Ibit ubi ternos aurora reduxerit ortus.
Desinit hic iudex, & **NATVM DESTINAT ARÆ.**
Assensere omnes, & quæ sibi quisque timebant
Vnius in miseri exitium conversa tulere.

Aligerum interea alloquitur: dehinc talia mandat
Vade age, voce vocat Zephyros, & iabere pennis
HEROID AMQ; citus quæ nunc cui **FLORES** honores
Et **VIRGVLTA** ferunt nomen patria **VRBE** moratur,
Quæve datos fatis partus non respicit almos.
Alloquere: & celeres defer mandata per auras:
Non illam nobis talem promissimus olim,
Sed fore quæ gravidum imperijs, sacrisque potentem
Afflatumque aura nostri omnipotentis **AMORIS**
Fæta Deo generet, genus alto à sanguine David
Proderet, ac orbi peperisset Virgo salutem.
Dixerat, ille patris magni parere parabat
Imperio: & primum pedibus talaria nectit
Aurea, quæ sublimem alis sive æquora supra
Seu terram: rapido pariter cum flamine portent.
Iamque citus volat & rapidis secat æthera pennis
Vt primum alatis tetigit magalia plantis:
Illam inter sacros meditantem carmina libros
Conspicit, at virgo rosea cervice refulsit

D

Ambro-

Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem
 Spiravere, pedes vestis defluxit ad imos.
 Atque illam sacras volventem pectore curas
 Continuo invadit, tu nunc IESSEIA virgo
 Divinos meditare modos, pulcrumque sub imo
 Mente revolvis opus rerum haud oblita tuarum.
 O grata ante alias Heroidas vnica Divis.
 Dis genita & genitura Deum salve inclita Mater.
 Obstupuit, subitoque tremor novus occupat artus
 Argentes, riguere comæ, & vox faucibus hæsit
 Atque acie Divum referentem oracula mitis
 Suspicit, & multum in dictis stupefacta moratur.
 Nuncius his meventem & plurima mente moventem
 Parce metu cælo toti acceptissima virgo
 Ipse DEVM tibi me claro dimittit Olympo
 Regnator: cælum & terras qui numine torquet,
 Ipse hæc ferre jubet celeres tibi dicta per auras
 Ne dubita ingentem partu dabis optima prolem
 Imperium Oceano famam quæ terminet astris.
 Progeniem Patris summi secla omnia dicent
 Cui magnum surget nomen de nomine IESV
 Propterea multis quondam feret ipse salutem.
 At subito (neque plena fides sibi visa ministri
 Aligeri) festos quæ nullos Virgo Hymenæos
 Egit, ut hæc tandem vitæ sub luminis auras
 Solvat onus, tenui nunquam quod ventre gerebat?
 Aliger hæc roseo cæli super addidit ore
 Omnipotens FLAMMA, & LVMEN spirabile factum
 Excipiet, gravidamque suo te afflabit honore
 At Virgo Helizabem consanguinitate propinquam
 Aspice, quam sterilem gelidus tardante senecta
 Sangvis habet, frigentque effæta in corpore vires.

At tamen ingentem prolem nullo ægra dolore
 Proferet in fæcunda prius nunc prole beata.
 Et dubitamus adhuc nullo qui semine mundum
 Condidit in cunctas se posse extendere vires?
 Olli (sensit enim non ficta mente locutum)
 Sic contra est ingressa iterum, quis talia demens
 Abnuat? aut magnis malit contendere Divis?
 Si modo quod memoras factum fortuna sequatur?
 At sedet id superis, nec me sententia vertit.
 Tunc Patris ætherei stellata in veste minister
 Mortales visu medio sermone reliquit,
 Et procul in tenuem ex oculis evanuit auram.
 Forte recognoscens qui tunc ditione premebat
 Ausoniam, & placidas orbis flectebat habenas
 Romulidum Augustus populos numerare jubebat:
 Tunc quoque cui molles canebar sparsa senectus
 Per crines ibat, Nazarena ex vrbe profecta
 Sponsa comes sequitur, solito ut de more Iosephus
 Vnde genus ducit sese quoque civibus Vrbi
 Infereret, nomenque suum nomenque suorum,
 Interque propinquabant colli qui proximus Vrbi
 Imminet, & summi ascendunt fastigia montis
 Vnde omnis superum celeberrima Bethla videri
 Prole nova potuit, nullo cum Virgo dolore
 Molliter exposuit pondus quod ventre latebat,
 Ecce autem subito mulcentes æthera cantu
 Aligeri apparent cæli sine corpore alumni,
 Et procul in summis pendentes syderis oris
 Expediunt alto missum genus æthere terris.
 Custodi pecorum, & cur sus detorquat ad urbem
 Vicinam hortantur, puerumque in stramine quærant.

Hi capti novitate sacræ qua fert via Bethlæ
Effusi vento similes iussa arva salutant,
Et tenui in stipula (quis talia speret?) igitum
Cernebant Regem, stupifactique ora tenebant.
Hinc asinum, atque bovem tepido flatum ore vomentes
Aspiciunt, sortemque novi indignantur acerbam
Regis. At en tenues cælo delapsa per auras
Stella facem ducens multa cum luce cucurrit
Hinc atque hinc Reges parva ad cunabula Christi
Quæ rapit aurum thus mirham sacra dona ferentes.

Hæc est illa dies niveo signanda lapillo
Qua mortale genus grave olentis faucibus Orci
Ereptum aseritur vitæ, cæloque locatur.
Salve parve puer Patris omnipotentis imago.
Salve quo nigri duce sæva potentia Regis
Vista jacet, pedibusque diu compressa quiescit.
Te duce si qua manent sceleris vestigia nostri
Irrita perpetua solvent formidine terras
Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.
Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.
Iam redet & virgo, redeunt Saturnia regna.
Iam nova progenies cælo demittitur alto.
Aspera tum positae mitescunt secula bellis,
Cana fides, pacisque comes concordia dulcis
Iura ferunt, diræ ferro & compagibus arctis
Claudentur belli portæ, furor impius intus
Sæva sedens super arma & centum vinctus ahenis
Post tergum nodis fremit horridus ore cruento.
Salve iteru divine puer decus addi te divis
Ferte citi flores pueri, date lilia, parvas
Errantes hederas circum vndique sternite cunas
Mixtaque ridenti colocalia fundite acantho.

Ecce quid hoc? tenues quæ nunc lamenta sub aures
Casus agit? quid luctus? & actus ad æthera clamor?
Quid pavidae tectis matres ingentibus errant?
Amplexaque tenent fætus: atque oscula figunt?
Orantes veniam, & templum clamore petentes?
Quod genus hoc Martis, quæ tristia funera specto?
Heus fuge virginæi custos Iosephe pudoris
Heu fuge Virgo parens teque his cita surripe tectis:
Ardentes clipeos atque tra micantia cerno,
Herodem ante alios metuentem fascibus, alium
To solam & Natum crudeliter ense petentem.
Heu mihi quot pueri, matrum quot ab vberibus rapti
Supplicia expendunt, vitasque in sanguine fundunt?
Felicis animæ quibus ipso in limine vitæ
Contigit oppetere, & ranti pro nomine Regis
Obiectare neci caput, & succedere pugna
Nulla dies unquam memori vos eximet ævo.

At te parve puer magnum Iovis incrementum
Quis casus tot acerba jubet tormenta subire?
Heu sortem invisam, vix prima in cæperat ætas
Vix matrem duræ miserantem incommoda vitæ
Novisti, cum mox caput obiectare periculis
Exiliumque pati, Rege infestante cruento
Cogeris, & varios casus, vitæque labores
Et quæcunque solent curæ mortalibus ægris
Insultare animo nullo discrimine ferre.
Te Regem indigne glacialibus aspera ventis
Lactat hyems, cantu nec flet scelus Attica pellex
Quo sortis mala damna levet, mœstamque querelis
Matrem indulgentem tandem soletur amicæ.
Interea proceres stertunt Rex ipse superbus
Militæque cohors. lautis convivia mensis.

Instituunt, noctis fallunt sermonibus horas.
Crateras magnos statuunt & vina coronant.
Fit strepitus tectis vocemque per ampla volutant
Atria, dependent lichni laquearibus aureis
Incensi, & noctem flammis fumalia vincunt
Et crapulam exhalant alij, oblique priorum
Restaurant mensas, & Bachi numen adorant.
Hinc posito duras ducunt cratera choreas.
Inque repentinos convivia versa tumultus
Assimulare freto possis, quod saxa quietum
Ventorum rabies moris exasperat undis,
Noctes atque dies dulci non lumina somno
Declinant, multo iuvat indulgere Lyzo.
At circum innumeræ gentes clamoribus urbem
Impediunt, speret tu pauper & omnibus vnus
Invisus puer, o nostra circumdate carne.
Quem mare quem tellus, vacuæque patentia tractus
Atria, nec capit immensi plaga lucida cœli.
O stolidas hominum mentes, o pectora cæca,
Huc tandem mi seri ingratos convertite vultus
Discite nosse novum R E G E M cui maxima parent
Sydera, qui mundum meliore in sorte reponit
Barbare, qui pueris strictos infantibus enses
Indignans offers, & vos male credula turba
Levigenæ securi, Epicuri & de grege porci.

Ex martiale.

NON ego supplicibus tentabam Numina votis
In nostros mittant fulva metalla sinus.
Sat mihi namque datum est, paucis dum lætus, in v sus
Divido rem, solus cætera dives habe:

At jam paupertas veniam dabis, acta recede.
Forte tibi voti causa notanda novi est?
Informem lethi nodum trabe necstat ab alta
Zoilus, hæc animi sunt nova vota mei.

I. H. C.

Excussum Pragæ

IN OFFICINA TY-
pographica Iohannis
Schumani.

Anno M. D. xcii.

Si quis inest error nostris in versibus, illum
Librari, haud nostrum, Lector amice puta.

EXODI
 GENERIS HV-
 MANI EX IMPO-
 TENTI IMPERIO DIA-
 BOLICAE TYRANNIDIS,
 PARS PRIOR, ME-
 DITATA

à
 Nicolao Pelargo Raconæo.

PRAGÆ

In officina Typographica Iohannis
 Schumani.

Anno M. D. XCI,

